

Måndag 22/11 – 90

– Vadå? sa hon.

– Javisst! sa jag.

Kontaktlösheten var skrämmande, men vi beslöt ändå att fortsätta den utstakade vägen mot äktenskapet. Ett halvt år senare stod vi i bröllopsskrud utanför den gamla kyrkan.

– Barn, sa hon.

– Tåget är säkrast, sa jag.

Ingenting hade egentligen förändrats till det bättre, men trots allt vinglade vi vidare. Livet är ju så skrämmande kort och det gäller att passa på medan tillfälle ges.

Alltnog, det blåste kall den februarimorgon då vi kom ut från förlossningsavdelningen alla tre: jag, hon och pilten.

– Regelbundna blöjbyten, så hon.

– Sex är inget fult, menade jag.

Ni anar säkert de konflikter som redan pyrde under den välpolerade ytan, och ni bör inte ha några problem att föreställa er de hårda konfrontationer som obevekligen infann sig.

– Lök, sa hon.

– Håll käften och byt kanal, gläfsste jag.

Ja, fy fan för kvinnans frigörelse och alla illusioner om könens utplåning. Alltid på mannens bekostnad: han förlorar kvinnans kärlek i kamp med barnet, han förlorar sin identitet i kamp med kvinnan och sin värdighet inför omvärlden. Jag gjorde vad jag måste göra – jag stack med en annan.

– Svin! skrek min före detta.

– Bidragssverige, grymtade jag.

– Vadå? sa min nya kärlek.

Och dansen gick vidare.

*